

ongemeene belesenheid, en voorbeeldige vlijt getuigden; maar ook van deszelfs bijzondere kunde in het vak der oude en nieuwe geschiedenis, en van deszelfs smaak voor de werken van Grieken en Romeinen, welker studie hij ten beste van menschheid en Vaderland zoo loffelijk met de beoefening der regtsgeleerdheid vereenigde.

De naam van VAN HEMERT is te gelijk met deszelfs geleerdheid en fcherpzinnigheid overal bekend; maar welligt kan men onder 's mans verdienften deze voor de grootste rekenen, dat hij de leer van den Koningsbergfchen Wijsgeer in ons Vaderland aan het licht gebragt, uitgebreid en ook tegen beroemde tegendenkers verdedigd heeft: eene leer, aan welke men ook dan geene innerlijke waarde, en geen' weldadigen invloed op de volmaking der wetenschappen ontzeggen zal; wanneer men van oordeel is, dat zij te voorbarig en te onbepaald op onderscheidene vakken van menschelijke kennis toegepast is, en dat het uitstekend vernuft, waaraan wij haar verschuldigd zijn, slechts den weg gebaad heeft, om eene meer bescheidene en te gelijk meer vruchtbare wijsgeerte in de beschaafde wereld in te voeren, dan er tot dus verre uit de scholen der *Dogmatici* en der *Sceptici* was voortgekomen.

Wat VOLLENHOVEN voor de Kunsten in het gemeen, en voor de Bouwkunde in het bijzonder zou gedaan hebben, ware hem een langer leven vergund geworden, mogen wij besluiten uit die juistheid van oordeel, die fijnheid van smaak, en die zuiverheid van gevoel, welke allen, die hem gekend hebben, vrij eenparig getuigen, dat hem eigen zijn geweest. Nu schiet ons niets anders over, dan hem te plaatsen in den rang van zoo vele edele vernuften, die midden in hunne ontwikkeling van hier zijn weggenomen en overgeplant in eene andere wereld: misfchien om daar des te spoediger en des te heerlijker vruchten te dragen.

Nopens onzen Korrespondent VIVANT DENON behoef ik niet te spreken: daar geheel Europa hem kent als een' geleerde en kunstenaar,
aan

door de Klasse, federt hare laatste Openbare Vergadering geleden.

Het waren de Heeren VOLLENHOVEN, RUPPE, OMMEGANCK en MARDUS, die haar door den dood ontrukkt werden. Voorzeker zult gij mij nog wel eenige oogenblikken willen vergunnen, om U eenige levensbijzonderheden van hun mede te deelen.

Uit een deftig geslacht alhier in den jare 1791 geboren, mogt de Heer **ISBRANDUS JOHANNES VOLLENHOVEN**, eene beschaafde en geleerde opvoeding ontvangen. Na ten dien einde de Latijnsche scholen bezocht te hebben, zette hij zijne studien verder te Utrecht voort, en volgde vooral de lessen van den Hoogleraar VAN BEECK CALKOEN, die veel werk van hem maakte en hem bijzonder onderscheidde, tot dat hij, na voleindiging dier oefeningen, in 1810 tot Doctor in de Wijsbegeerte werd gepromoveerd. Zijn verlangen was, ter vestiging van zijn bestaan, bij den Waterstaat te worden aangesteld, doch het toenmalig Fransche Bestuur eischte van hun, die daar naar stonden, dat zij vooraf bij de *Ecole Polytechnique* werden opgenomen, en daartoe was hij te verre in jaren gevorderd. Dit vooruitzicht hem benomen zijnde, werd VOLLENHOVEN hier ter stede aangesteld, als Adjunct bij den Heer SCHILLING Directeur der Stads Waterwerken, in welken post hij vele diensten bewezen heeft, onder meerderen, bij de opneming en peiling van het Haarlemmermeer; tevens had hij destijds het opzigt en beheer van vier houtzaagmolens en den daaraan verbonden houthandel. Later voor zijnen post bedankt hebbende, bleef hij tot aan zijnen dood in een ander vak van handel werkzaam. Dit bellette hem echter de voortzetting zijner studien niet, noch zijne zucht tot onderzoek, en toen men alhier het in Engeland uitgevonden vervoerbaar Gaz ter verlichting wilde invoeren, deed hij met anderen in 1824 eene reis naar Londen, waarbij zijne kennis in werktuigkunde hun niet weinig te stade kwam. Wat hij voor de Klasse gedaan heeft, ge-

du-

ditrende den korten tijd dat zij hem onder hare Leden mogt tellen, hebr gij Mijne Heeren! uit het vroeger gezegde kunnen opmaken; wat zij van hem had mogen verwachten, nu hij in een ruimeren kring en op eene hoogere standplaats werkzaam mogt zijn, kunnen zij beoordeelen, die hem meer van nabij gekend, en zijne begaafdheden op den regten prijs hebben weten te schatten. Bij eene geleerde en wetenschappelijke opvoeding, smaak voor kunst en vooral voor Bouwkunst voegende, was hij bekend met het voornaamste, wat daarover in andere landen geschreven is, en wenschte hij het goede, wat elders bestaat, ook hier over te brengen. Getuige de oprigting eener Maatschappij ter aanmoediging van Bouwkunst, door hem tot stand gebragt, om door beantwoording van theoretische zoo wel als practische Prijsvragen meer smaak te verspreiden: eene Maatschappij, wier spoedige aanwas grootendeels door zijn ijver was bevorderd, en die haar nut reeds doet gevoelen, maar die ook in hem een voornamen steun verloren heeft. De vriendschap, die hij met vele Leden der Klasse had aangeknoopt, maakt zijn gemis voor hun des te treffender; zijne dienstvaardigheid en welwillendheid, hadden hem echter aan allen verbonden, waardoor zijne nagedachtenis steeds in vereerend aandenken zal blijven. (*)

De Heer CHRISTIAAN FRIEDRICH RUPPE, werd in het jaar 1753 te Salzingen, in het Hertogdom Saxon-Meiningen geboren, en toonde reeds vroegtijdig aanleg voor de Toonkunst, waarin hij zich vlijtig oefende. Als jongeling begaf hij zich naar Leiden en woonde aan die Hoogeschool de lessen van VALCKENAAR, RUHNKENIUS en andere beroemde Hoogleraren, gedurende drie jaren bij; na verloop van

wel-

(*) Overleden April 1825.